

af stærke Beskyldninger, som man i Frihedens, Fædrelandets og Humanitetens Navn har rettet imod Arbejdernes Organisationer, at man da vil vide, at de mindst lige saa haardt ramme Arbejdsgivernes Organisation, efter den Maade, hvorpaa den har ført Kampen i den forløbne Sommer. Jeg maa endvidere gøre opmærksom paa, ogsaa som et Bevis paa, at der ikke har været nogen Nødvendighed for Lockouten — det er netop derom, at Striden staaar — at naar man sætter Samfundet i Krigstilstand og ikke viger tilbage for at fremkalde den yderste Grad af Nødstilstand, maa først alle andre Midler være udtømte. Det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds erkendte, at der den 19de Juli skal have været 1200 Arbejdsgivere samlede fra hele Landet, som enstemmig besluttede en Udvidelse af Lockouten i saa stor og stærk Udstrækning, som det paa nogen Maade var muligt. Man har altsaa fra den Side gjort sig det klart, at man vilde fremkalde den yderste Nødstilstand, anvende „de yderste Midler“ for at bruge et Udtryk, som anvendtes i den allerførste Skrivelse, som de samvirkende Fagforbund modtog fra Arbejdsgiverforeningen i April 1898. Naar man vilde gaa dertil, maatte Forholdene være saaledes, at man ikke ved at tale sammen havde nogen som helst Adgang til at faa de Anker, som man havde mod enkelte Arbejdere eller enkelte Dele af deres Organisation eller hele deres Organisation, ordnede paa anden Maade. Men mellem hele den Række af Haandværksfag og Arbejdsmændsgrupper, som bleve udelukkede ved Beslutningen af 19de Maj i Foraaret med Undtagelse af et Par mindre Fag, ville ærede Medlemmer se, naar de, som den højtærede Indenrigsminister bebudede, om kort Tid faa nogle Eksemplarer af dette store Hæfte, at der findes Overenskomster mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, Overenskomster, der fastsætter ret detaljerede Bestemmelser om, paa hvilken Maade man skal løse Stridsspørgsmaalene, og i de allerfleste af dem findes der positive Forbud mod at foretage Lockout eller Strejke, altsaa Arbejdsstandsning, forinden det har været forsøgt ved Mægling eller Voldgift, om det ikke var muligt at naa til Løsning af de foreliggende Stridsspørgsmaal. Men hvis nu Forholdet var dette, at der herskede saa utaalelige Arbejdsforhold, at Arbejdsgiverne ikke selv vare Herrer paa deres egne Værksteder, saaledes som man forklarede det i en vis Del

af Pressen, da Lockouten var udbrudt, og da man skulde til at skaffe sig Begrundelse for den, saa synes jeg, det Ræsonnement ligger meget nær: Har man benyttet sig inden for de enkelte Fag af de Institutioner, man saaledes havde oprettet? Foreligger der her en Række Voldgiftskendelser, som sige, at Arbejderne ere optraadte paa en saadan Maade, at vedkommende Voldgiftsretter have maattet give Arbejdsgiverne Ret i deres Klager? Er det endvidere godgjort, at de organiserede Arbejdere have været saadanne Voldgiftskendelser overhørig, ikke have rettet sig efter de Kendelser, der ere blevne afsagte? Jeg maa atter her sige, at noget saadant foreligger der ikke. Jeg paastaar, at det egentlig ikke bestød haandgribelige Stridsspørgsmaal; men de Anker, der ere blevne fremsatte mod Arbejderne under denne Lockout fra den Presse, der støttede Arbejdsgiverne, og som ere blevne fremsatte i en Tone og i et Omfang, som ikke røbede nogen ængstelig Omhu for, i hvilket Forhold de stode til Sandheden, — dem kendte vi ikke forinden; dem havde man ikke haft Lejlighed til at beskæftige sig med og at undersøge inden for de Organisationer og Institutioner, der vare oprettede til at afgøre, om de vare rigtige eller urigtige. Jeg paastaar derfor, at der ikke har været den Grund til Klage, som Arbejdsgiverne have fremsat, selvom jeg i samme Øjeblik naturligvis vil indrømme, at det daglige Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere kan give Anledning og har givet Anledning til Misfornøjelse paa begge Sider. Og Arbejderne se saa objektivt paa denne Sag, at de ingenlunde forlange, at man skal tro eller mene om dem — hvad jeg heller ikke vil hævde her — at de ikke kunne gøre sig skyldige i Fejltagelser, at de ikke ogsaa kunne have et ensidigt Syn paa en Sag, eller at de ikke kunne begaa et Overgreb. Det er ganske naturligt, at noget saadant kan komme til at forefalde, men jeg paastaar, at det vejes ganske sikkert fuldstændigt op af, hvad der kan være sket af Fejltagelser, Misforstaaelser og Overgreb fra Arbejdsgivernes Side. I den Henseende maa man huske paa, at Arbejdsgiverne er den stærkeste Part i dette Forhold. For Arbejdsgiveren drejer det sig jo dog ikke om Brødet, om Midlerne til at ernære Familien, den Dag han maa skilles fra en Arbejder, medens det meget ofte betyder Brødløshed den Dag, en Arbejder maa skilles fra en Arbejdsgiver. Han kan blive skilt fra ham ved et rent Lune, han har intet Krav paa at